

Από τα πολύ παλιά χρόνια, είναι γνωστή η ανάγκη του ανθρώπου να χρησιμοποιεί διάφορα σήματα ή σύμβολα για να εκφράσει σκοπούς, ιδέες και ιδανικά που ήταν κοινά με άλλους ανθρώπους. Τα σύμβολα τούτα, που τα ιεροποιούσε, δημιουργούσαν στη ψυχή του δέος, αφοσίωση και ευλάβεια και τον ένωναν με άλλους ανθρώπους, σε κοινούς αγώνες πολέμου ή ειρήνης. Το Κυπριακό μουσείο έχει σειρές ολόκληρες από τέτοια σύμβολα που χρησιμοποιήθηκαν στην Κύπρο από την αρχαιότητα.

Η σημαία είναι ένα τέτοιο σύμβολο, ριζωμένο στη ψυχή του ανθρώπου, που ταυτίστηκε με τα σύνορα του σπιτιού του. Κάθε σημαία σκεπάζει ένα σπίτι και κατ'επέκταση μια χώρα. Η χρήση της γενικεύτηκε τον Μεσαίωνα και με το σχηματισμό ανεξάρτητων κρατών, εμφανίστηκαν και οι εθνικές σημαίες.

Παγκόσμια η αναγνώριση μιας σημαίας θεωρείται σαν απόδειξη της κυριαρχίας των ανθρώπων στη χώρα τους και συμβολίζει την ανεξαρτησία μιας χώρας από τα άλλα κράτη της γης. Έχει αποκτήσει μια τέτοια ταύτιση με την πατρίδα και την αξιοπρέπεια του κράτους, που οι άνθρωποι υπερασπίζοντας την τιμή της απαιτούν σεβασμό προς αυτή κατά τον ίδιο τρόπο που υπερασπίζονται την πατρίδα τους και την αξιοπρέπεια του κράτους τους.

Στην Κύπρο ο δρόμος για την ελευθερία πέρασε, όπως όλοι καλά ξέρουμε, μέσα από την ταύτιση με το ελεύθερο ελληνικό κράτος. Δεν είναι λοιπόν εκπληκτικό το ότι οι ελληνοκύπριοι, υιοθέτησαν την ελληνική σημαία και την έκαναν σύμβολο των δικών τους αγώνων. Αντίθετα ήταν κάτ πολύ φυσικό, άσχετα αν το ελληνικό γαλανόλευκο σύμβολο υιοθετήθηκε και χρησιμοποιήθηκε από το ελληνικό κράτος που δημιουργήθηκε ύστερα από τον αγώνα του 1821, πιο συγκεκριμένα το 1827.

Η Κύπρος παρέμεινε άλλωστε κάτω από τον τουρκικό ζυγό, αρκετά μετά την ελληνική "εθνική παλιγγενεσία", που δεν την περιέλαβε στα σύνορα της. Πέρασε ύστερα στα χέρια των άγγλων και η μοίρα της προσδιορίζετο και καθοριζετο από παράγοντες που διέφεραν σημαντικά από εκείνους που καθόριζαν την πορεία του ελληνικού κράτους.

Ήταν μέχρι το 1960 η Κύπρος μια αποικία που αγωνιζόταν για την απελευθέρωσή της, έτσι που η βρετανική σημαία έγινε στη ψυχή του Κυπρίου σύμβολο ταπείνωσης και σιλαβιάς, από την οποία έπρεπε και ήθελε να απαλλαγεί. Ο αγώνας γι'αυτή την απελευθέρωση πέρασε για την πλειονότητα των Κυπρίων μέσα από την ένωση και το ελληνικό κρατικό σύμβολο έγινε δικό τους ιερό σύμβολο και πνοή ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Με την αποτίναξη του αποικιακού ζυγού, γεννήθηκε το 1960 ένα κράτος με σύνορα καλά σημειωμένα και διαχωρισμένα πλήρως από εκείνα του ελληνικού κράτους. Τα σύνορα τούτα χαρακτήθηκαν καθαρά στο άσπρο πανί που επιλέγηκε να συμβολίζει το νέο κράτος, που φιλοδοξούσε μια θέση ανάλογη δίπλα στα άλλα κράτη του κόσμου, ικανό να ακολουθήσει τους δικούς του πολιτικούς προσανατολισμούς και πεπρωμένα. Υιοθέτησε έτσι η Κύπρος το δικό της έμβλημα, το δικό της λάβαρο με το οποίο θα προχωρούσε να κατοχυρώσει την ανεξαρτησία της και την οικονομική πρόοδο όλων των πολιτών της. "Η Δημοκρατία έχει ιδίαν σημαίαν" λέει η πρώτη παράγραφος του άρθρου 4 του Συντάγματος...

Στο χώρο της λογικής τα πράγματα είναι φαίνεται πολύ πιο καθαρά και απλά, στο χώρο όμως του συναισθήματος λειτουργούν με τρόπο διαφορετικό... Εικοσιέξι χρόνια ύστερα από την ανεξαρτησία και με τα τραύματα του ΑΤΤΙΑΑ να μοιράζουν βαθειά το σώμα της πατρίδας του,

δυσκολεύεται ακόμα στο αντίκρουσμα της δικής του σημαίας να νοιώσει ο Κύπριος τούτη την αξιοπρέπεια και την αγάπη για τη δική του πατρίδα. Κι ως είναι τόσο εύγλωττο το μήνυμά της, με την Κύπρο χαραγμένη ολόκληρη στο ιερό σύμβολο, να τον προκαλεί θυμίζοντας του τα αληθινά της σύνορα.. Τούτη η σύγχυση της καρδιάς πέρασε εύκολα στο νου και φτάσαμε στο παράλογο να βρίσκονται Κύπριοι που να σκέφτονται ότι είναι προτιμότερο η ελληνική σημαία να σκεπάζει τα κυπριακά ερείπια παρά η κυπριακή σημαία να κυματίζει σε μια Κύπρο ελεύθερη. Η ίδια σύγχυση εξακολουθεί πάντα να υπάρχει ή ακόμα φοβούμαστε, και να καλλιεργείται, για να μη μπορέσει ο ελληνοκύπριος να δει ποτέ καθαρά ...

Δεν είναι σύμβολο έθνους η σημαία, είναι σύμβολο κράτους και γεννιέται και υπάρχει ενόσω γεννιέται και υπάρχει το κράτος. Γίνεται σύμβολο έθνους για ένα κόμματι που μένει υπόδουλο ή κάποτε για κείνο το κομμάτι του λαού που βρίσκεται στη διασπορά. Όμως ο ελληνοκύπριος δεν είναι μετανάστης στην ίδια του τη χώρα. Είναι αυτό που είναι, ελληνοκύπριος, με δικό του ανεξάρτητο κράτος, στο οποίο πρέπει να μάθει να ζει με τους άλλους κατοίκους που το αποτελούν, όπως έζησε χρόνια στο παρελθόν.

Ποιός είναι δυνατόν να εξυπηρετείται από τη σύγχυση τούτη; Γιατί

πρέπει ο Έλληνας - και ο Τούρκος κατ'επέκταση - Κύπριος να μη μπορεί να νοιώθει αυτό που είναι; Γιατί να φοβάται να παρεξηγηθεί πως είναι λιγότερο Έλληνας ή Τούρκος από άλλους; Τι θα κερδίσουν αυτοί που είναι "γνήσιοι" παραδίδοντας ή διαλύοντας το κράτος τους;

Μόνον εχθροί του Κύπριου και της πατρίδας του μπορούν να εργάζονται έτσι. Κάτι τέτοιο μόνο επιδίωξη των εχθρών μας μπορεί νάβαι. Δεν μπορεί νάβαι ούτε δική μας ούτε των φίλων μας..

Για να μιλήσουμε μόνο για τους ελληνοκυπρίους, η εθνική συγγένεια, η κοινή πολιτιστική παράδοση και κληρονομιά, οι δεσμοί της Κύπρου με την Ελλάδα δεν είναι υπόθεση των τελευταίων 150 χρόνων και δεν χρειάζεται στο παρελθόν να εκφραστούν, ούτε κρατήθηκαν μαυτό τον τρόπο. Δεν είναι άλλωστε σήμερα η ελληνικότητα των ελληνοκυπρίων που κινδυνεύει, είναι η ίδια τους η ύπαρξη. Υπηρετώντας την ύπαρξη υπηρετούμε και την ελληνικότητα που συνυπάρχει μαζί της. Και υπηρετούμε την ύπαρξη, τονώνοντας την κρατική μας οντότητα.

Να είναι άραγε αυτά τα μηνύματα που θα μεταδώσουν στους νέους μας οι σχολικές τους γιορτές και ειδικότερα η γιορτή της Σημαίας που γιορτάζεται στα σχολεία μας; Να είναι άραγε αυτά τα μηνύματα που στέλλει το Υπουργείο Παιδείας της χώρας μας ή μήπως δεν βρήκαμε ακόμα τον τρόπο να βλέπουμε καθαρά αλήθειες απλές;..